

Гръмко ура процепи въздуха. Кишиневскитѣ българи присѣжтствуваха на молебена. Като видѣха, какъ младежитѣ милѣятъ за свобода и трѣгватъ да мратъ за своето отечество, тѣ се разтичаха и докараха на кола и конски товари агнета, хлѣбъ и сирене, кокошки, вино, ракия, та нагостиха всички и съ сълзи на очи ги изпратиха съ думитѣ: „На добъръ часъ, братя! Честити пѣтъ и славна победа!“

Начело на опълченцитѣ стоеше познатиятъ тѣхенъ благодетель Иванъ Стефановъ Ивановъ. Неговото лице сияеше отъ радостъ. Облѣченъ въ нови опълченски дрехи: подофицерски пагони на рамене, калпакъ съ лѣскавъ жълтъ кръстъ и нови черни ботуши. Той смѣло крачи и гордо посрѣща нови момчета, които го приближаватъ съ думитѣ: Батю Иване, запиши и мене! Предъ него се явяваха и 12—15 годишни момчета съ молба да ги приеме. А когато той имъ отказваше, защото бѣха малолѣтни, тѣ плачеха.

На 25 априлъ опълченцитѣ се качиха на желѣзницата съ бурни ура и грѣмки викове: „Сбогомъ, Кишиневъ, сбогомъ, братя българи! Ние отиваме въ татковината си и тамъ ще образуваме първата българска войска на новото българско царство“. Кишиневскитѣ българи радостно тичатъ около вагонитѣ — подаватъ вино, бѣлъ хлѣбъ, сирене, сушени круши, кърпи за лице, чорапи и всѣки казва: „На добъръ часъ“.

Опълченцитѣ въ Плоещъ

На 28 априлъ опълченскитѣ дружини стигнаха въ градъ Плоещъ, разположенъ въ равнината подъ Карпатитѣ, северно отъ Букурещъ. Въ града се намираше главната квартира на руския главнокомандващъ, огранена съ желѣзенъ високъ стоборъ и голѣма желѣзна порта. Населението бѣше повече българско. Мало и голѣмо тичаше на гарата да посрещне опълченцитѣ. Радостъ голѣма, викове, подскачане на младитѣ. Само